

vém poměru vzniklém na základě určitých skutkových okolností potud za to, že dále trvá, dokud není dlužníkem uplatňován nějaký důvod zániku. To pak se musí státi námitkou. Žalobce nepotřebuje tedy k odůvodnění svého náhradního nároku tvrditi, že o ztrátě neb poškození učinil zavčas oznámení hostinskému neb jeho zástupci. Jest naopak na hostinském, zvláště když neběží o donucovací právo, aby vůči pohledávce hostově námitkou alespoň tvrdil skutečnost, která má tvořiti důvod zániku, to jest opomenutí včasného oznámení žalovanému aneb oprávněnému zástupci. V tomto sporném případě nehájl se žalovaný ve smyslu právě zmíněném a nemělo se tedy jeho odvolání vyhověti ani tehdy, kdyby byl v něm své tvrzení, že věc byla nesprávně právně posouzena, opíral o ustanovení § 970 lit. b) obč. zák. (§ 482 odst. 1 c. ř. s.).

Rozhodnutí býv. c. k. nejvyššího soudu ze dne 5. března 1918, čís. jedn. Rv. II. 84/18.

Dr. Jos. R. Kliment.

*Nepřípustnost dovolacího rekursu ve sporech o rušenou držbu i tehdy, když nebylo rozhodnuto ve věci samé
(§ 528 civ. ř.)*

Důvody soudu rekursního: Dle § 528. odst. 1, c. ř. nejsou rekursy proti rozhodnutím soudu druhé instance ve sporech o rušenou držbu (§ 49 č. 4 j. n.), přípustny a mají býti soudem první instance zamítnuty.

O takový nepřípustný rekurs v řízení o rušenou držbu jde i v našem případě, při čemž nerozhoduje snad ta okolnost, že usnesení v odpor vzaté není rozhodnutím ve věci samé, nýbrž pouze o námitce projednání překážející, ježto zákon v tom směru nerozeznává (sr. rozh. úř. sb. č. 1676).

Ježto odmítnutí nepřípustného rekursu nestalo se již prvním soudem, musilo se státi soudem rekursním, (sr. nál. 260).

Důvody nejvyššího soudu: Rekursní soud svým usnesením ze dne 9. října 1918, č. j. R. I. 110-18-7, vyhověl obraně nepřípustnosti pořadu práva, zrušil v odpor brané usnesení konečné a uložil prvnímu soudu, aby spornou věc týkající se rušení držby pozemku č. kat. 89 v Č. převedl do řízení nesporného (o úpravě hranic).

Rekursní soud rozhodl proto patrně ve věci o rušenou držbu a jest jeho názor, projevený v usnesení ze dne 4. listopadu

1918, č. j. R. I. 119-18-10, že jest rekurs proti jeho usnesení ze dne 9. října 1918 podle § 528, odst. 1. c. ř. s. nepřipustný, úplně správný, pročež nynějšímu neodůvodněnému dovolacímu rekursu vyhověti nelze.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 8. ledna 1919, č. j. R. I. 15/18. Jakeš.

Projednání pozůstalosti platí za skončené teprve pravoplatným doručením listiny odevzdací dědicům. Ediktální lhůtu § 128 cis. pat. z 9. srpna 1854, č. 208 ř. z. nelze pokládati za lhůtu propadnou, pročež dědickou přihlášku, po lhůtě té podanou, dlužno na soud přijmouti.

V pozůstalosti Růženy H. vyzváni byli neznámí dědicové, aby se k pozůstalosti přihlásili ve lhůtě v § 128 cit. pat. ustanovené. — Ve lhůtě té přihlásila se Marie B. na základě testamentu (později nalezeného) jako jediná testamentární dědička. První soud projednal s ní pozůstalost, učinil ve spisech návrh odevzdací listiny a oznámil dědičce, že jí listina odevzdací bude vydána, jakmile se vykáže, že zaplatila poplatky dědické. Marie B. zaplatila poplatky, jakmile byly určeny, a vykazala zaplacení soudu pozůstalostnímu. Dříve než odevzdací listina byla doručena, přihlásila se po uplynutí lhůty ediktální k pozůstalosti Františka H. jako dědička ze zákona, popírajíc platnost poslední vůle zůstavitelky. První soud naříkaným usnesením nepřijal přihlášku na soud, poněvadž podána byla po lhůtě ediktální, když již pozůstalost s dědičkou dříve přihlášenou byla projednána, úplně uspořádána a poplatky byly zaplaceny.

Rekursní soud usnesení prvního soudu zrušil a uložil prvnímu soudu, aby nepřihlížeje k důvodům, jichž pro odmítnutí dědické přihlášky Františky H. užil, o přihlášce té znovu rozhodnul a pak dále po zákonu jednal. O d ů v o d n ě n í: Nelze souhlasiti s názorem prvního soudu, že dědická přihláška Františky H. je opozděná, poněvadž podána byla po projití lhůty ediktální, když pozůstalost s dědičkou testamentární Marií B. byla projednána. Dle spisů pozůstalostních byl sice návrh listiny odevzdací dne 21. listopadu 1917 sepsán a byly poplatky dědické zaplaceny, listina ta však dosud vydána nebyla. Pozůstalost nemůže se tudíž pokládati dosud za pravoplatně skončenou, vždyť je přirozeno, že by nebylo lze návrh listiny té v platnosti ponechat, jestliže před doručením listiny té dědičce